

SE ITT, SE OTT

Elhessem már a magam életét,
tekintettel se legyek senkire,
amikor tölem lélekzetnyire
gyermek szeret, szülő és feleség.

Az életem örök kétféleség:
az ismeretlenség, a távoli
világ erős magához rántani,
s magányomban az otthon képze,

az óvilág komfortos élete
már a halálos beilleszkedés,
kimért, szabályos nemi élet és
örök mosoly taszít a semmibe —

de a Mindenki, ma még senki se.
Se ott, se itt e két erő között
a senki földjén is csak üldözött,
miként e kor. oly felemás vagyok,

szörnyű erők közt tartós állapot,
de ökleim még csapkodnak, pedig
mint dervisek, már magukat verik
tehetetlen, csak szégyenemre jók,

lehullanak a maguknak-valók,
hisz élni, halni, mindenképp lehet
mert a nemlét is lassú átmenet,
egymásba nyílnak lelkek és terek.

ŐSZELŐ

Mint a lehelet lobogott
el a nyár — ez a nyár is
a sima szelekkel.

Már csak a víz, az öles-tó
háta dagad még, a szerelmet
új születésre kihordó
ős-anya-tenger domborodik,
s leng az a kékség:
hamar-álom, mély, feneketlen
merülő zuhanás ...

A szemedbe fordul a túlsó part
s vonat indul, háttal a tájnak

a kontyod ürességben, s villódnak
a nyárfák ... Lábunknál meg a
[nyárvég,
ez a döglött hal ring a sekélyben.

Kíntalanul fogadom be az ősz,
a halált, hogy befogadjon a rend,
s már csikorognak a fékek ...
[a fütty ...
a beszállás ... és az a kendő:

Lobog, ellobogott ez a nyár is,
mint a lehelet lobogott el
a sima szelekkel.

LADÁNYI MIHÁLY

HA RÓLAM LESZ SZÓ

Ha megérem hogy nem tapos
közös sírjába ez a század
s benne leszek a lexikonban
és a csúnyácska lányok is
átölelik keserűségem
egyedül másoké az érdem
élni akartam én csupán
hasznára lenni a világnak
de nem kaptam munkát se választ
remekbe írt kérvényeimre
nem intéztem mások ügyét

mások intézték így ügyem
egyedül őket ünnepelje
aki majd én rólam beszél
csak magam vigaszára írtam
énnekem bezzeg volt időm
mert nem lehettem boldog ott
hol mellőztek és megaláztak
nélkülük mire mentem volna
akik majd mindent visszavonnak
s kedélyesen és megbocsátón
mesélgetik gyötrelmeim